

Několik projevů k otázce zbojnictví z devíti různých zdrojů:

Buřičský projev zatčeného a záhy popraveného zbojníka v polorozpadlé čtvrti nejchudších a nejotrhanějších obyvatel hlavního města.

Přátelé!

Brzy přijde den zúčtování a celá vládnoucí třída, tyjící z Vašich ohnutých hřbetů a krvavě mozolnatých dlaní bude škemrat o slitování na desítkách pranýřů!

Přestaňte sklánět hlavu před barbarskou tupostí a samolibostí justiční stráže.

Již nikdy víc nesmíte uhýbat očima před arogancí a surovostí 'svaté' (jedovatý smích) gardy!

Viděli jste kráčet velekněžku ulicemi chudých?

Dotkly se někdy její jemné dlaně a hedvábná slůvka Vašich skrání?

Ne!

Nikdy by se nesnížila k pohledu na prostý, a její vinou trpící lid. Touží po moci temnoty a při hrůzných nocích protkaných skřeky démonů vzývá na obětních oltářích bytosti z horečnatých snů Vašich noční můrou trpících dětí.

Kde je blahobyt a přepych, kterého jste mohli po zničení nekromancie dosáhnout?

Spousta přátel a bratrů Vám zahynulo v boji o svobodu a mezitím se na trůnu moci uhnízdilo plémě černých pavouků, nelekajících se špíny a pletoucích své sítě po celé zemi.

Zneužívají Vaše duše a těla pro svoje podlé plány.

Tak nečekejte již ani okamžik a zvedněte sudlice, cepy, hole!

Z lesů a skal se k Vám připojí budoucí zákon a rovnost pro každého, vládnout bude lid a nový, ctí posvěcený zákon bez výhod pro boháče a se stejnými pravidly pro všechny.

Přidejte se k nám a ...

Oddíl gardistů surově rozehnal vystrašený dav chudých a řečník byl na místě roztrhán koňmi.

***

Výpověď veterána z osobní gardy Velekněžky

Měl sem s pár kámošema zrovinka volno, a tak sme se nechtěli kousat do řiti a vyrazili po stopách skřetích zlodějíčků.

Jako že si přivyděláme pár kulatejch.

Jenže nás ty čubky zavedli moc hluboko do hvozdu a nedal bych kosti svý mrtvý mámy za to, že byli spřáhnutý s druidskou pakáží.

Trvalo nám dva dny než sme se vymotali na hlavní severní magistrálu blízko špičatejch skal, jenže aby nebylo naší smůle konec, zahlíd sem nějaký hemžení a všude vokolo nás se vyrojili ty pověstný zbojníci, ze kterejch si děláme prdel.

Už už sem chtěl zavelet k útoku, protože se přece nedáme okrást, ale výkřik mě zamrz na rtech – přece nezapíchnu svý bejvalý kámoše.

Fakt.

Nekecám.

Těm hejskům šéfovaly mí bejvalý part'áci, jenže zarostlí a divoký.

Dycky byli divoký.

Kurva!

Je to ale taky trklo.

Jeden z nich ke mně přišel a řek' mi, že mezi kámošema to bude dycky dobrý, dokud budeme sami chtít.

Pak odešli.

S našima prachama.

A my tam stáli další zgurvenej den s nefungujícím nohama jako z kamene.

***

Příkré odpovědi druida žnouceho jmelí, vyslýchaného komisí pro potírání zbojnictví.

Neubližují lesu.
Neubližují dobrým lidem.
Pomáhají slabým a churavým.
Cech druidů se na ně nehněvá.
Ne, nemáme s nimi kontakt.
Nikdy jsem je neviděl.
Každý šikula se může naučit přírodním kouzlům.
Promiňte, již se Vám nemohu déle věnovat.

***

Poslední slova nakromanta, který byl nalezen přivázan ke stromu u cesty do města.

Prej, že bych měl přestat oživovat mrtvoly.
He hé!
A bejt hodnej.
Ho ho hóó!
A já na jednoho z jejich šéfíků: Máš super kudlu.
Ha ha ha!
Oživovat mrtvoly.
Júúú!
Fakt měl v ruce artefakt jako svině!
Hm Hmm!
A von: Polepši se příteli.
Cha chá!
A když se vostatní vzdálili, říz mě tím nožem semhle do krku
Jo jo jo!
Prej, že bych měl bejt hodnej kluk.
Heh heh!
Bylo to fakt super.
Checht.
Jo, to říznutí.
He...?
Co to děláte?!?
Néé!
Prosím nééé...

Gardisté doprovodili Velekněžku zpět do Chrámu.

***

Zápis výpovědi trpasličího tepače zlatých rybek

Jo, a pak stáli všude vokolo a žvanili něco vo rovnoprávnosti, mířili na nás lukama a chtěli po nás prachy, no to mě poser, a moje zlatý rybky byly v háji, navíc pustili votroky a tejdenní bráchova práce byla v čudu taky.
No prostě vopruz den a ještě do toho ty jejich kecy, potkat je ještě jednou, zavolám svý kámoše, a utrhnu jim prdel.
Checht.
Království bez krále a církev bez velekněžky, kam ten svět kurva spěje.
Jo, samozřejmě že za všechno můžou elfové.

Podle mě, teda.

***

Oficiální zpráva královského theurga Mortifixe pro kněžské koncilium

Jako přední politolog této velice prosperující říše musím na prvním místě s politováním oznámit zklamání nad devotností lidu a jeho bezdůvodnou vzpurností.

V žádném případě bych nehleděl na hospodské povídačky a příliš se neznepokojoval přihloupplou partičkou vesničanů pod vedením zběhlých gardistů pomatených pacifismem.

Jejich jednání je, zdá se, v rozporu se zdravým rozumem.

Hlásají rovnoprávnost a svobodu lidu, navíc svobodu náboženství, čímž by zákonitě vznikla anarchie a kolaps ekonomiky.

Každé malé dítě moc dobře ví, že bez železné ruky vlády se říše Feldar zhroutí a zhyne pod perutěmi temna.

Proč proti nim přesto, řekněme za účelem prevence, nepošleme naše skvělé gardisty?

Za prvé by mohly náklady překročit možný zisk, a to hlavně z nedokonalé znalosti terénu okupovaném loupežníky a za druhé máme situaci v prosperujících a Velekněžce užitečných oblastech pevně v rukou.

Severní lesy, bažiny a skalnatá pohoří tedy můžeme ponechat v pomyslné državě druidům, zbojníkům, nemrtvým zoufalcům a podobnému plebsu.

Já osobně bych vojenský zákrok použil jedině proti předem odhaleným akcím, to však bez podceňování nepřítele a v plném rozsahu naší vojenské síly.

Za dostačující řešení zatím považuji vypsání tučné odměny na hlavu každého zbojníka (plus za velitele samozřejmě příplatek) a užitečně tak zaměstnat věčně se opíjející a v kostky hrající dobrodruhy, kterým se nemusí platit předem.

Váš k.t. Ignácius Morifix
vlastní rukou

***

Co na to bordelmamá?

Bordelmamá - Někdo je rolníkem, někdo je zbojníkem, hlavně že nedělá problémy a dobře zaplatí.

Tázající se - a to Vám nevadí, že okrádá lidi a pěstuje podvratnou činnost?!?

Bordelmamá - Ne.

***

Úryvek z kroniky říše Feldar o začátku zbojnických časů

Onehdá, za časů velkých cechů se svedlo již tolik bitev o trůn, že se vyčerpaní bojovníci rozhodli ukončit dlouhá léta zabíjení poslední a rozhodující bitvou.

Hvězdy, které křtí stříbrem trsy trávy spleené krví, nepamatují větší počet trumfů zákeřnosti, podlosti, zbabělosti a trpkého hrdinství zmírajících bojovníků.

Na jedné straně stál mocný cech čarodějů a alchymysté za štítů žoldáků, snad i nemrtvých stvůr, které si přizvali na pomoc.

Na druhé straně se nedočkavostí chvěla slavná garda, ale i spousta podivných existencí, nad jejichž špinavou minulostí raději nikdo nepřemýšlel.

Účel světlí prostředky.

Zrada následovala zradu, jedno překvapení zabíjelo druhé, dokud nepřišlo třetí, jen řvoucí bojovníci v ohlušení kouzel cedili krev jako vždy.

Bitva byla rozhodnuta v okamžiku.

Zbytek Gardy nastolil spravedlnost pevnou rukou, a záhy se konaly volby velekněžky a Prvního

Rytíře Osudu.

Vše se zdálo být v pořádku, až na okradení soudkyně bývalým gardistou - novopečeným šlechticem vykřikujícím cosi o spravedlnosti a o prohnulosti vlády. V tom všeobecném zmatku nové vlády a při silících útocích nekromantů se vše kamsi založilo a pozapomnělo.

Jen bývalý První Rytíř Osudu v poslední velké bitvě proti nemrtvým postrádal po pravici i levici své dva přátele a náruživé bojovníky. O nepochopitelném zběhnutí jednoho již věděl, a tak si raději ani nechtěl připouštět, kde je ten druhý, když byli oba nerozlučnými přáteli.

V té době kdosi vypálil hrad tajemnému cechu zlodějů a nekromantům, okradení kupci se začali vraceli z cest v zoufalství a nejeden tučný kněz přišel do města bez kalhot.

Zbojníci se otevřeně postavili proti nové vládě a začali šířit své poselství připomínající bláhovostí a lákavou jednoduchostí pohádkový svět – rovnost, svobodu, konec příkořím a zlým pletichám.

Nařknuli Velekněžku z černé magie a prvního rytíře nazvali králem zlodějů, což dokazovali bezpočtem svědectví a svými dobrými skutky chudému lidu.

Lůza je miluje.

Bohatí je nenávidí.

Stojí sami proti Kněžstvu, šlechtě, temným silám i Kouzelným Kruhům, aby vyzvedli prostý lid z poroby a bídy nekonečné dřiny.

Spasitelé?

Blázni!

Počítám, že každým dnem je dobře vycvičená a spolehlivá garda vláká do léčky pro jejich naivní dobromyslnost a poctiví lidé budou moci opět klidně spát...

***

Zázračně uzdravená a bídy zbavená vdova po rybářovi Bělovlasovi vypráví při draní peří dětem povídku o zbojnicích.

Dítě no.1: Vyprávěj, této, vyprávěj!

Sbor dětí: Vyprávěj!

Vdova: A o čempak?

Dítě no.4: O zbojnicích!

Vdova: Ale to jsem vám vyprávěla snad stokrát...

Sbor dětí: Prosím, prosím.

Sousedka no.2: Tak se nenech přemlouvat a pověz jim to ještě jednou.

Vdova: Nu dobrá. To bylo tenkrát ...

Nedlouho po smrti nebožtíka muže dorazil do naší chaloupky výběrčí daní a sebral nám i to málo, co jsme za dlouhá léta s mužem nastrádali.

Jsem sice slabá žena, ale probudila se ve mě celoživotní křivda a nevydržela jsem již tu nespravedlnost. Poslala jsem k čertu výběrčího, dráby, břichaté pány i velekněžku, o které přece každý ví, že jí motýlí vajíčka a sušené nožičky ještěrek. Odvedli mě do města a odsoudili k nuceným pracím v kamenolomu.

Nic naplat, že mě sužovaly souchotiny a krev se při každém záchvatu kašle drala splašeně ven. O mých dětech mi jen řekli, že utekly do lesa, a ať je ve vzpomínkách navždy pohřbím.

Dlouhé roky vyčerpávající práce utekly jako voda, až se konečně jednoho srpnového dne důl vytěžil.

Nastal čas k přesunu a všichni odsouzenci pochodovali v největších letních vedrech na sever k dalšímu dolu ve skalách.

Doprovázela nás jen skupinka otrokářů z justiční gardy, kteří se ani nestačili rozkoukat, když se dívali na napjaté tětivy luků a oslepující ostří zbojnických šavlí.

Jako u vytržení jsem pozorovala ten krátký boj mezi zmatenými vojáky a lehkostí lesních mužů, kteří ani nevyužili přesily, jen se dobře bavili a veselými hlasy se smáli, když zbytek přeživších gardistů prchal k městu.

Mezi nimi byly i mé děti a já je tiskla k prsům jako dar boží.

Můj nejstarší syn, pánbůh za něj zaplat', ke mě přivedl mladého druida, který mě pouhým
přiložením ruky souchotin zbavil, a jejich vůdcové?

Dva dobromyslní chlapíci – jeden mrštný jako rys a druhý zarostlý, s nespoutaností v očích – nás
obdarovali každého po zlat'áku!

Můj nejstarší syn u nich už zůstal.

Dítě no.3: A teto, vidělas ještě někdy svého syna?

Vdova: Jakpak tě to napadlo, maličký, je to přeci zbojník a já nás nechci přivést do neštěstí.

Vdova se tajemně, šťastně a spiklenecky pousmála

***